

Jeg vet et fjeld som ra-ger høit opp mot him-len blaa, det
æ-l-det er av da-ger, kan jeg saa godt for-staa. For
man-ge av de gam-le som gra-ven nu har gjemt, for-
tal-te om det fjel-det smaa-ting jeg ei har glemt

Og op paa fjeldets tinde, der bor et veirbidt par.
Det er en mand og kvinde naturen dannet har.
Naar midnatsolen viser seg ut i havet rød –
da ser jeg "vassbrunparet", som i en elskovs glød.

Jeg elsker dette fjeldet, som staar på klippegrund,
og speiler sig i havet og i det smale sund.
Naar jeg fra fremmed tragter vil sette kursen hjem
- da ser jeg i det fjerne at fjeldet stiger frem.

Jeg elsker ogsaa parret fordi det alltid faar,
det første glimt av solen uti det nye aar.
Naar jeg en soldagsmorgen vil vende blikket opp,
da ser jeg "Vassbrunparret" har sol paa fjeldets top.

Jeg elsker ogsaa fjorden tæt under dette fjeld -
som speilblank ligger stille den klare vinterkveld.
Naar maanen strør litt sølvglans utpaa det smale sund,
da ser jeg Vassbrunfjeldet dypt ned i fjordens bund.

Jakob Kreutzer (1880-1970) var den første redaktør av ungdomslagsavisen "Varto" i 1917.

Han var baker på Målsnes på denne tiden. Han hadde alltid blyant og blokk liggende på arbeidsplassen og når han fikk en idé noterte han den straks ned.

"Vassbrunasangen" hans er blitt kjent i bygda etter hvert – den har og en fin melodi – og ble første gang offentliggjort i "Varto" i 1917.

Notene er funnet i korpermen til Oddveig Johansen, opphav ukjent.

Kilde: Jul i Bardu og Målselvdalen, 1977